

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: T.T.L.**, st. příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR *zastoupeného Mgr. Ivem Žižkovským, advokátem, se sídlem Plzeň, Martinská 319/10*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2013, čj. MV-53378-3/SO-2012,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 4. 2013, čj. MV-53378-3/SO-2012, se z r u š u j e a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 21.342,- Kč, a to k rukám zástupce žalobce Mgr. Iva Žižkovského, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 23. 5. 2013, téhož dne doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“ nebo „krajský soud“), domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2013, čj. MV-53378-3/SO-2012 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 3. 2012, čj. OAM-1193-28/PP-2011 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání povolení

k přechodnému pobytu na území České republiky, jelikož žalobce nepředložil náležitosti stanovené zákonem.

Podmínky vstupu cizince na území ČR a vycestování cizince z území ČR jsou upraveny, podmínky pobytu cizince na území ČR jsou stanoveny a působnost Policie České republiky, Ministerstva vnitra a Ministerstva zahraničních věcí v této oblasti státní správy je vymezena zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce nejprve uvedl, že v závěru uvedeného rozhodnutí je konstatováno, že „*Komise na základě výše uvedeného uvádí, že je na účastníkovi řízení, aby doložil, že splňuje obě podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., a to že s nezletilou N.Š. žije ve společné domácnosti a ji vyživuje*“, přičemž překlepem bylo uvedeno křestní jméno matky N., místo křestního jména nezletilé Š., A...

Žalobce zopakoval, že na území České republiky žije legálně nepřetržitě už skoro 10 roků, je ženatý, ale jeho rodina (manželka a nezletilá dcera) žije ve Vietnamu a nikdy nenavštívila Českou republiku. Před asi 4 roky se žalobce seznámil s českou občankou N.Š. a z jejich intimních vztahů se jim v roce 2010 narodila dcera A.Š. V době jejich intimních vztahů byla už N.Š. svobodnou matkou, měla syna P., kterému tehdy byly 3 roky. Za této situace žalobce uznal otcovství k A. a po jejím narození uzavřel s matkou jeho dcery před notářem „*Dohodu na úpravu práv a povinností rodičů k nezletilému nemanželskému dítěti A.Š.*“ a „*Dohodu o zajištění společné domácnosti*“. Žalobce na základě první zmíněné dohody přispívá od narození dcery A. k dnešnímu dni pravidelně na její výživu. Na základě druhé dohody otec s matkou (po narození A.) společně pronajali byt, společně zřídili domácnost a žalobce žil více jak rok (přesně 15 měsíců) v jedné domácnosti s jeho dcerou A. v pronajatém bytě na adrese ... Žalobce zároveň dne 8. 12. 2010 podal k tehdejšímu kompetentnímu policejnímu orgánu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu pro rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Tento policejní orgán uskutečnil po podání žádosti pohovory jak s žalobcem, tak i s matkou jeho dítěte, a provedl rovněž šetření ve společné domácnosti žalobce na adrese ... Žádné rozhodnutí či sdělení k podané žádosti nebylo vydáno.

Po změně kompetence ve věcech rozhodování o pobytu cizinců na území České republiky byla podaná žádost předána Odboru azylové a migrační politiky MV v Plzni k dalšímu řízení a rozhodování. Během pokračujícího řízení provedl správní orgán I. stupně ještě několikrát šetření přímo na adrese... a zjistil, že žalobce zde má stálé bydliště, veškeré osobní věci a vede společnou domácnost s matkou jeho dítěte, když z důvodu zaměstnání musí být častěji v Praze (prodává v obchodě svého strýce a přespává přímo v prodejně), ale jeho jediná domácnost byla zde. Žalobce proto neví, z jakých důvodů správní orgán I. stupně po 15 měsících společného soužití v jedné domácnosti s jeho dcerou, mu neudělil statut

přechodného pobytu za účelem společného soužití s dcerou A. a ani ho nežádal o nějaké doplnění či vysvětlení k podané žádosti, i když žalobce, prostřednictvím svého zmocněného zástupce, i matka A. telefonicky či písemně žádali o urychlené řízení o žádosti a o odpovědi.

Během zdlouhavého řízení o žádosti překračujícího odchylky od správního řádu podle § 169 zákona č. 326/1999 Sb., žalobce a matka A. netajili žádnou skutečnost před kompetentními orgány, a proto dne 27. 2. 2012 oba rodiče sdělili správnímu orgánu I. stupně, že z finančních důvodů se A. matka musela přechodně odstěhovat s dětmi do Nejdku za otcem a žalobce se musel prozatím přihlásit k pobytu u známých na adrese ... Ujistili zároveň správní orgán I. stupně, že až se jejich finanční situace zlepší, znovu pronajmou byt a budou žít v jedné domácnosti. V době, kdy jeho dcera musela být s matkou u dědečka, velmi často ji jel do Nejdku navštívit, nepřestal přispívat na výživu dítěte a finančně podporoval také A. matku při udržení chodu domácnosti u jejího otce. Správní orgán I. stupně, po sdělení této prozatímní situace, však provedl kontrolu domácnosti na adrese ... a dne 8. 3. 2012 (tj. ani za 10 dnů po přihlášení žalobce na novou adresu) na základě tohoto šetření vydal odmítavé rozhodnutí čj. OAM-1193-28/PP-2011. Jako důvod zamítnutí žádosti tento správní orgán uvedl na základě tohoto posledního šetření na této adrese: „*Z provedených šetření a z vyjádření žadatele a matky dítěte je zřejmé, že žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999Sb. ve znění platném od 31. 12. 2010.*“. V tomto rozhodnutí není jediná zmínka o kontrole společné domácnosti žalobce s jeho dcerou na adrese ..., kde žalobce žil v jedné domácnosti s jeho dcerou dlouhých 15 měsíců.

Proti prvoinstančnímu rozhodnutí žadatel podal dne 12. 3. 2013 odvolání ke Komisi, ve kterém znovu předložil důkazy o pravidelném a nepřetržitém přispívání žalobce na výživu jeho dítěte a důkazy o patnáctiměsíčním soužití žalobce s dítětem v jedné domácnosti na adrese ..., během níž několikrát příslušný policejní orgán i orgán MV provedl kontrolu, ale nevydal žádné rozhodnutí či sdělení. Žalobce uvedl v odvolání také příliš dlouhý průběh řízení o žádosti před správním orgánem I. stupně a urychlené vydání zamítavého rozhodnutí tímto správním orgánem. Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží.

Žalobce dále uvedl, že prozatímní přerušení soužití ve společné domácnosti žalobce s jeho dcerou bylo zaviněno finanční situací ze strany A. matky. Rodiče A. sdělili zároveň kompetentním orgánům, že po zlepšení finanční situace zřídí znovu společnou domácnost. Na základě tohoto ujištění a podle uzavřených dohod po narození A., kromě přispění na výživu, žalobce nikdy nepřestal přispívat také na chod domácnosti jeho dcery a společně s její matkou nikdy nepřestali hledat nový byt k pronájmu a k obnovení společné domácnosti. Jejich situace, zvláště situace matky A., je však velmi těžká, málokterý majitel nemovitosti je ochoten pronajmout byt svobodné matce s dětmi cizince. Neztrácejí však úsilí vyřešit situaci v bydlení, zvláště když se A. matka nyní musela odstěhovat od otce z Nejdku do obce Březové k její matce a prozatím musí žít se dvěma dětmi v malém bytě 2+kk s rodinou matky (rodiče A. matky se rozvedli už dávno). Jakmile najdou byt k dlouhodobému pronájmu, zřídí si znovu domácnost a otec A. zase bude žít s dcerou ve společné domácnosti a tuto skutečnost sdělí neprodleně soudu a prostřednictvím soudu Komisi.

Pro dlouhodobé zajištění výživy a výchovy A. její rodiče dále společně podali k Okresnímu soudu v Karlových Varech nový návrh na úpravu zodpovědnosti, výživy a výchovy mimomanželské nezletilé A. a otec A. se zavázal také dlouhodobě přispívat na nájem, úhradu společných potřeb, až pronajmou znovu byt. Matka A. zároveň podala k tomuto soudu také návrh na úpravu výživy a výchovy k jejímu nezletilému nemanželskému synovi P., aby jeho český otec, který nemá stálé zaměstnání a nežije podle zákona a podle matky malého P. nesmí žít v jedné domácnosti s jeho synem, platil také pravidelně výživné na svého syna. Aby žalobce uživil sebe, mohl poskytnout pomoc své rodině ve Vietnamu (jeho rodina žije na venkově) a plnit také českým soudem a českými zákony uložené povinnosti vůči nejen jeho české nezletilé dceři, ale i české společnosti (pojištění, daně, poplatky atd.), musí skutečně hodně pracovat. Proto až se obnoví znovu společná domácnost, otec A. stejně musí strávit více času v prodejně potravin jeho strýce v Praze, než v jeho domácnosti na Karlovarsku, ale jeho jediná domácnost na území České republiky byla a bude u své dcery a pokud se může uvolnit z práce, vždy přijede domů ke své dceři. Žalobce proto doufal, že soud i Komise uznají tuto objektivní skutečnost. Žalobce neumí moc dobře česky, ale prostřednictvím tlumočnicka či zmočeného zástupce se velmi zajímá o vývoj dcery A. a také ví, že matka A. je ve velmi těžké životní situaci. Je si vědom, že bez jeho pomoci nemůže A. matka dlouhodobě pronajmout byt a udržet společnou domácnost. Žalobce rovněž připomenul, že do České republiky přijel legálně za účelem podnikání již před skoro deseti roky, žije zde nepřetržitě, odvádí pravidelně pojištění i daně a měl vždy oprávnění k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Po podání žádosti o udělení pobytu pro rodinného příslušníka občana Evropské unie již neprodloužil pobyt za účelem podnikání. Dostal se tím do situace, že kdyby neobdržel povolení k přechodnému pobytu za účelem společného soužití s dcerou, neví jak dál žít legálně na území České republiky a plnit své povinnosti.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k žalobě datovaném dne 6. 8. 2013 konstatoval, že se skutečnostmi uvedenými v žalobě se již zabýval v rámci vedeného odvolacího řízení a v napadeném rozhodnutí, na které primárně odkázal. Komise ve věci samotné zdůraznila, že žalobce při podání žádosti správnímu orgánu I. stupně předložil rodný list A.Š., ve kterém je uveden jako otec nezletilé. Na základě výše uvedeného byla dne 29. 11. 2011 provedena pobytová kontrola na adrese ..., při které byla zastižena paní N.Š. a uvedla, že žalobce je v Praze, kde má obchod. Dále uvedla, že se nyní stěhují, ale zatím neví kam. Dne 18. 1. 2012 byla provedena pobytová kontrola na adrese ..., při které byla zastižena majitelka bytu paní I.T., dále N.Š. a P.P. N.Š. sdělila, že s dcerou A.Š. žijí v Nejdku u její matky. Žalobce se převážně zdržuje v Praze, kde pracuje u strýce, jméno a ani adresu zaměstnání neznala. Dceru A.Š. navštěvuje jedenkrát či dvakrát měsíčně. Návštěva většinou probíhá v Nejdku, kam za dcerou přijede.

Komise dále zopakovala, že k prokázání skutečnosti, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, resp. České republiky, je v tomto případě nutné v souladu s § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců prokázat, že s nezletilou A.Š. žije ve společné domácnosti a že ji vyživuje. Společná domácnost je trvalé bydlení na společné

adrese a také společné podílení se na chodu domácnosti, zabezpečování a úhradě společných potřeb. Občasné návštěvy nelze v žádném případě považovat za sdílení společné domácnosti. Na základě této skutečnosti nebyla splněna podmínka uvedená v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Na základě uvedeného žalovaná uvedla, že bylo na účastníkovi řízení, aby doložil, že splňuje obě podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy že s nezletilou Š. žije ve společné domácnosti a že ji vyživuje.

[IV] Původní rozhodnutí krajského soudu

Krajský soud v Plzni původně rozhodl ve věci rozsudkem ze dne 10. 6. 2015, čj. 30A 33/2013 - 106 (dále též jen „*rozsudek krajského soudu ze dne 10. 6. 2015*“), tak, že *I)* žalobu zamítl; a *II)* žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku soud ke stěžejní žalobní námitce konstatoval, že nelze přisvědčit tomu, že by správní orgány v případě žalobce postupovaly v rozporu se zákonem, že by nedostatečně zjistily skutkový stav věci a že by tento nesprávně vyhodnotily. Krajský soud naopak ve shodě se závěry správních orgánů obou stupňů dospěl k závěru, že žalobce nenaplnil definici rodinného příslušníka Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť neprokázal tu z podmínek, že s dcerou žije ve společné domácnosti. Tyto žalobní námitky proto krajský soud neshledal důvodnými.

[V] Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

Žalobce brojil proti rozsudku krajského soudu ze dne 10. 6. 2015 kasační stížností, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 8. 10. 2015, čj. 5 Azs 162/2015 – 29 (dále též jen „*rozsudek NSS*“). Rozsudkem NSS byl rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 6. 2015, čj. 30A 33/2013 - 106, zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku mj. uvedl: „(...) Nejvyšší správní soud však dospěl k názoru, že správní orgány a posléze i krajský soud si výklad pojmu trvalého žití (ve společné domácnosti) zjednodušily, když vzaly v potaz pouze momentální faktický stav, tedy, že momentálně spolu osoby bydlení nesdílí, a nezabývaly se trvalostí stěžovatelova působení ve společné domácnosti. Znakem společné domácnosti je kromě existence spotřebního společenství i jeho trvalost. O trvalé spolužití jde tehdy, pokud není časově předem omezeno (a to bez ohledu na to, jak dlouho již trvá). O předem dané časové omezení jde v případě spolužití po dobu nemoci, studia, takže v takovém případě společná domácnost nevznikne. Trvalost spolužití však není dotčena tím, že se člen domácnosti přechodně zdržuje mimo ni například po dobu nemoci, studia, zahraniční cesty, stáže, zahraniční vojenské mise apod. (...). Podle uvedené judikatury mají soudy (i správní orgány) na trvalé opuštění společné domácnosti usuzovat podle okolností konkrétního případu. V intencích judikatury Nejvyššího soudu k pojmu společná domácnost, jejího sdílení či opuštění, je patrné, že trvalým opuštěním společné domácnosti je obecně jednání vedené s úmyslem domácnost zrušit a již neobnovit. Pouhé opuštění bytu (odstěhování svršků, případně i odhlášení se z trvalého pobytu) přitom pro závěr, že jde o trvalé opuštění společné domácnosti, bez dalšího nestačí (...). V rozsudku ze dne 26. 4. 2001, č.j. 26 Cdo 643/2001 - 51, vyjádřil Nejvyšší soud i právní názor, že trvalé opuštění společné domácnosti je nejen úkonem faktickým, nýbrž i úkonem právním (ve smyslu § 34 občanského zákoníku); musí být proto také svobodným projevem vůle manžela, který domácnost opouští. Obdobně uvedl ve svém usnesení ze dne 14. 9. 2006, sp. zn.

21 Cdo 683/2006, Nejvyšší soud: „Společnou domácností ve smyslu § 115 a § 474 odst. 1 občanského zákoníku se rozumí podle ustálené judikatury soudů soužití dvou nebo více fyzických osob, které spolu žijí trvale a které společně uhrazují náklady na své potřeby. Společná domácnost zpravidla předpokládá společné bydlení v jednom nebo více bytech (k naplnění jejích znaků proto nepostačují např. občasné návštěvy); výjimka z tohoto pravidla je možná jen tehdy, jde-li o dočasný a přechodný pobyt jinde z důvodu léčení, návštěvy příbuzných, výkonu práce apod.“ (...) S ohledem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího soudu zabývající se výkladem pojmu trvalého žití (ve společné domácnosti), **zdejší soud dospěl k závěru, že krajský soud se dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, když nesprávně interpretoval pojem trvalého žití ve společné domácnosti tak, že je zúžil pouze na faktickou skutečnost, zda dva lidé spolu momentálně žijí, a nebral v potaz ve světle výše uvedené judikatury Nejvyššího soudu hledisko časové, aspekt trvalosti a zcela vynechal posouzení vůle stěžovatele, resp. společné vůle stěžovatele a matky jeho dítěte k trvalému žití ve společné domácnosti, tedy zda zde jsou objektivně zjištěitelné okolnosti svědčící o úmyslu založit a vést takové spolužití trvale, a nikoliv pouze na přechodnou dobu.** Trvalost soužití se totiž nemusí zakládat jen na tom, že dotyční lidé spolu již dlouho žili v minulosti, nýbrž lze ji dovodit i z úmyslu těchto lidí do budoucna. Doktrína pak „domácnost“ chápe jako „společenství fyzických osob (právnícké osoby jsou z pojmu domácnost vyloučeny), které musí splňovat dva znaky: a) faktické trvalé soužití dvou nebo více fyzických osob a současně b) spotřební charakter takového společenství. Jím je stav, kdy každá z osob trvale spolu žijících přispívá podle svých možností na úhradu společných potřeb. Společnými potřebami rozumíme potřeby vymezené rámcem domácnosti, tedy rámcem obvyklých potřeb, společných osobám tvořícím toto společenství. Nejčastěji půjde o úhradu základních životních potřeb (strava, bydlení atd.), navíc sem však mohou patřit i zbytné potřeby, které účastníci společenství spojili ke společné úhradě. Pojem domácnost je tedy definován prostřednictvím společenství fyzických osob, existence společného bydlení, ačkoli se předpokládá, není nezbytným pojmovým znakem domácnosti.“ (Fiala, J., Hurdík, J., Korecká, V.: Občanský zákoník - komentář. Část I. Hlava IX. Vymezení některých pojmů. Domácnost. § 115. ASPI). Nejvyšší správní soud dále konstatuje, co se týče druhé podmínky existence společné domácnosti - společného uhrazování nákladů na své potřeby, ani jeden ze správních orgánů, ve svých rozhodnutích neuvedl, že by konkrétně splnění této podmínky stěžovatel nedoložil, maximálně u žalované lze však odvodit, že to, že občasné návštěvy, kromě nežití ve společné domácnosti, implicitně znamenají i společné neuhrazování nákladů na své potřeby. Nesplnění doložení této podmínky konkrétně uvedl až ve svém rozsudku krajský soud. Z civilní judikatury (např. stanovisko Nejvyššího soudu ČSR Cpj 163/81, Rc 34/82) plyne, že společné uhrazování nákladů na životní potřeby lze charakterizovat jako hospodářské soužití, při němž osoby společně hospodaří se svými příjmy, nejsou v něm přesně oddělovány finanční prostředky a nerozlišuje se, kterých věcí v domácnosti smějí tyto osoby užívat. **V okamžiku, kdy však osoby spolu momentálně fakticky nežijí, jde-li o dočasný a přechodný pobyt jinde (např. z důvodu výkonu práce), nelze tak striktně požadovat z podstaty věci společné uhrazování nákladů na životní potřeby, neboť společné uhrazování a společné žití jsou dvě spojené nádoby, obsahově vyplňující pojem trvalé žití ve společné domácnosti. Pokud spolu osoby momentálně dočasně spolu po přechodnou dobu nežijí, z logiky věci po nich nelze požadovat společné uhrazování nákladů v takové míře, jako když spolu fakticky žijí.** Nejvyšší správní soud shledává v rozsudku krajského soudu nezákonnost spočívající v

nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení; krajský soud nesprávně zúžil výklad pojmu trvalé žití ve společné domácnosti, když posuzoval pouze faktickou skutečnost, tedy zda dva lidé spolu momentálně žijí, a neposoudil ji ve světle výše uvedené judikatury Nejvyššího soudu z hlediska časového aspektu trvalosti a zcela vynechal posouzení vůle stěžovatelem vyjádřené ve společném prohlášení k trvalému žití ve společné domácnosti. V důsledku toho nesprávně interpretoval i pojem společného uhrazování nákladů na životní potřeby.“.

[VI] Nové posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, **je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.**

Ve vztahu k základnímu žalobnímu bodu, tedy že správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, že nedostatečně zjistily skutkový stav věci, který nesprávně vyhodnotily [vše ve vztahu k naplnění definice rodinného příslušníka Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, konkrétně k prokázání podmínky žalobcova sdílení společné domácnosti s dcerou], soud v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, čj. 5 Azs 162/2015 – 29, z něhož byly výše citovány rozhodující části. Tato žalobní námitka proto byla shledána důvodnou.

Stran ostatních v žalobě uplatněných námitek krajský soud setrvává na jejich nedůvodnosti, když ve stručnosti zopakuje argumentaci uvedenou v rozsudku ze dne 10. 6. 2015, čj. 30A 33/2013 – 106:

„Poukazoval-li žalobce v podané žalobě také na nepřiměřenou délku vedeného správního řízení, je nutno konstatovat, že délka řízení sama o sobě nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce se proti namítaným průtahům v řízení nijak nebránil a nedomáhal se vydání rozhodnutí ani u prvostupňového správního orgánu, ani přijetí opatření proti nečinnosti u orgánu nadřízeného. Stejně tak žalobce nevyužil ani ochrany, kterou mu poskytuje soudní řád správní, a to prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. Krajský soud proto ani této námitce nepřisvědčil.

Při jednání soudu konaném dne 10. 6. 2015 pak byly žalobcem (jeho zástupcem) vneseny další žalobní body. Žalobce namítal, že **a)** žalovaný pochybil, když ho nenechal vyjádřit se ke všemu, co bylo podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, **b)** nemohl navrhopvat důkazy, zejména výslech N.Š., **c)** správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav, když neprovedl místní šetření na adrese ..., kde žalobce žije od 24. 6. 2013 ve společné domácnosti s matkou své nezletilé dcery.

K těmto námitkám soud uvádí následující.

*Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo **ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.***

*Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, **nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.***

V dané věci platila pro podání žaloby lhůta stanovená § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu. A pouze v této lhůtě bylo možné rozšířit žalobu o další žalobní body (= zásada koncentrace řízení).

*Napadené rozhodnutí bylo žalobcovu zástupci ve správním řízení doručeno dne **2. 5. 2013**. Lhůta pro podání žaloby a případné rozšíření žaloby uplynula tedy dne **3. 6. 2013** (pondělí). Nové žalobní body však byly uplatněny až při jednání soudu dne 10. 6. 2015, a tak k nim (při respektování zásady koncentrace řízení) nebylo možné přihlédnout.*

Pro úplnost soud uvádí, že samostatně neprovedl žalobcem navržené důkazy ověřeným rodným listem nezletilé A.Š.; fotokopii dohody na úpravu práv a povinností rodičů k nezletilému nemanželskému dítěti A.Š. ze dne 6. 12. 2010; fotokopii dohody o zajištění společné domácnosti ze dne 6. 12. 2010; fotokopii žádosti N.Š. o urychleném řízení ve věci žalobcovy žádosti ze dne 10. 3. 2011; fotokopii sdělení rodičů A.Š. o prozatímním bydlišti ze dne 27. 2. 2012; fotokopii prvoinstančního rozhodnutí; fotokopii společného návrhu na úpravu zodpovědnosti, výživy a výchovy mimomanželské nezletilé A.Š.; fotokopii návrhu N.Š. na úpravu a výchovu k jejímu nezletilému synovi; žádostí N.Š., aby soud vzal při posouzení do úvahy i zájem nezletilé A.Š.; výsledkem N.Š.; dohodou o obnovení a zajištění společné domácnosti mezi žalobcem a N.Š.; fotokopii smlouvy o nájmu bytu podepsanou N.Š.; usnesením Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 27. 3. 2013; žalobcovým výpisem z živnostenského rejstříku; výpisem z žalobcova rejstříku trestů; prohlášením sepsaným v Karlových Varech v roce 2015 podepsaným N.Š. Provedení těchto důkazů by bylo, vzhledem k výše popsáným důvodům, které vedly soud k zamítnutí žaloby, zjevně nadbytečné.“.

[VII] Celkový závěr a náklady řízení

Na základě výše uvedeného soud podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez jednání zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce, který měl ve věci úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před krajským soudem

i Nejvyšším správním soudem proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl.

Žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení spočívající v nákladech vzniklých v souvislosti s řízením před krajským soudem ve výši **12.228,- Kč**, skládající se **a)** ze zaplacených soudních poplatků za žalobu (ve výši 3.000,- Kč) a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě (ve výši 1.000,- Kč), a dále **b)** z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2013. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a účast na jednání soudu dne 10. 6. 2015 (zástupce žalobce převzal žalobcovo zastoupení až dne 8. 6. 2015). Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny **c)** o částku **1.428,- Kč** odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.).

Stran důvodně vynaložených nákladů řízení žalobce v řízení před Nejvyšším správním soudem soud konstatuje, že žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši **9.114,- Kč**, skládající se **a)** ze zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost (ve výši 5.000,- Kč), a dále **b)** z odměny advokáta za jeden úkon právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za jeden úkon právní služby po 300,- Kč/úkon, přičemž za úkon právní služby oceněný plnou výší se považuje kasační stížnost. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly i zde navýšeny **c)** o částku **714,- Kč** odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona o dani z přidané hodnoty.

Celkem tak byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení ve výši **21.342,- Kč**.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřípustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V takovém případě lze proti tomuto rozhodnutí podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. listopadu 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová